

Hjertesuk af en udtjent Damekjole

Der var en Tid, da jeg var ganske ny –
Ak ja! det var de gode gamle Dage.
Da var jeg ogsaa med i denne By;
Men nu i Krogen hænger jeg tilbage.
I gyldne Sale svandt min Blomstervaar:
Nu skal maaskee jeg snart i *Vartou* bygge;
Hvor Krusemynterne bag Ruden staaer,
Jeg veier Livets Solskin og dets Skygge.
Alt dreier Hanen sig paa Petri Spiir,
Snart briste i mig mine skjøre Traade –
Dog ei jeg døer, – forvandlet i Papir,
Jeg bliver – – ja, det er den store Gaade.